वाधितुं समर्थो माभूत्। अयं मन्त्रः सावित्रे कर्म्मणि द्रष्टव्यः॥

अथाष्टादशी। "मदे मदे हि नो ददुः। यूथा गवामृजुक्रतुः। सङ्गृभाय पुरूशता। उभया हस्त्यावसु। शिशीहि राय आभर" [७] इति। ऋजुक्रतुः अकुटिलकर्म्माऽयमिन्द्रः नोऽस्माकं मदे मदे तदा तदा हर्षनिमित्तं गवां यूथाः ददुः, गोसमूहान् प्रयच्छति। हे इन्द्र उभया हस्त्या उभयोर्हस्तयोः पुरू शता बहूनि शतानि सङ्गृभाय सम्यग् गृहीत्वा यद्वसु धनं शिशीहि अस्मभ्यं प्रयच्छ। पुनरपि रायो धनान्याभर सम्पादय॥

अथैकोनविंशी। "शिप्रिन् वाजानां पते। शचीवस्तव दंसना। आतु न इन्द्र भाजय। गोष्वश्वेषु शुभ्रिषु। सहस्रेषु तुवीमघ" इति। शिप्रशब्दो हनुवाचकः शोभनहनुयुक्तः शिप्री वाजानां पतिरन्नपालकः शचीवान् शक्तिमान् तुवीमघो बहुलधनः। तादृश हे इन्द्र तव दंसना त्वत्सम्बन्धिनि दंसनशब्दाभिधेयेऽस्मिन् कर्म्मण्यनुष्ठिते सति शुभ्रेषु निर्म्मलेषु सहस्रेषु सहस्रसङ्ख्याकेषु गोष्वश्वेषु च नोऽस्मानातु भाजय समन्तात् सदा भागिन् कुरु। एतच्च मन्त्रद्वयं ऐन्द्रे कर्म्मणि द्रष्टव्यम्॥

अथ विंशी। "यद्देवा देव हेलनम्। देवासश्चकृमा वयम्। आदित्यास्तस्मान्मा यूयम्। ऋतस्यर्त्तेन मुञ्चत" इति। हे देवासः दीप्यमाना आदित्या देवाः देवहेलनं देवावज्ञारूपं पापं यद्वयं चकृम यूयमादित्याः ऋतस्य यज्ञस्य ऋतेन सत्येन शास्त्रीयेणास्मदनुष्ठानेन मां तस्मात् पापात् मुक्तं कुरुत॥